

Melchizedek i Aaron jako figury

W rzeczywistości był jeden kapłan – kapłan najwyższy. Inni kapłani byli tylko przedstawicielami kapłana najwyższego. Podobnie rzecz się ma z Chrystusem, Wielkim Kapłanem przyszłości. Łącząc niższych kapłanów z Panem, uznajemy Go jako Głowę, niższych kapłanów jako Jego członków, a Wielkie Grono jako sług tegoż wielkiego Kapłana.

Boskie dzieło dla świata należy jeszcze do przyszłości. Dzieło, które musi być wprawdzie dokonane, to przygotowanie Kapłaństwa i wykwalifikowanie Onego Wielkiego Kapłana i Jego członków i sług do przyszłego dzieła uczenia, leczenia i podnoszenia ludzkości podczas tysiącletniego panowania Chrystusa. To przygotowanie wielkiego Kapłana, Głowy i członków Ciała podczas Wieku Ewangelii wymagało od nich ofiary, jak to oświadczył apostoł: „Proszę was, bracia, przez litość Bożą, abyście stawiali ciała wasze ofiarą żywą, świętą, przyjemną Bogu” – Rzym. 12:1. Ofiara Głowy była przyjemna, ponieważ była doskonała. Ofiary, które On następnie ofiarowuje, przedstawione w Jego członkach, są również przyjemne Ojcu, ponieważ zasługa Arcykapłana jest im przypisana.

KONTRAST KAPŁAŃSTWA ARONOWEGO A MELCHIZEDEKOWEGO

Pismo Św. mówi o dwóch kapłaństwach: o Aaronowym i Melchizedekowym. Oba były figurą na Chrystusa – Głowę i Ciałą. Kapłaństwo Aaronowe przedstawiało cierpienia Chrystusa, lecz nie pokazywało Jego chwały i panowania, oprócz tego, że było to symbolicznie przedstawione w szatach chwały i ozdoby. Natomiast kapłaństwo Melchizedekowe przedstawiało przyszłe stanowisko Chrystusa, gdy ofiary się skończą, a Ciałą zostanie uzupełnione. Dzieło kapłana może być obserwowane z tych dwóch stron. Najważniejszą rzeczą w pewnym znaczeniu jest Jego ofiara, ponieważ jest ona podstawą całego przyszłego dzieła. W innym znaczeniu

składanie ofiar jest tylko przygotowaniem do wielkiego dzieła, które ma nastąpić. Kapłan musiał wprawdzie złożyć ofiarę, aby mógł stać się godnym wywyższenia do kapłańskiego stanowiska i chwały. Po drugie, on musiał mieć zasługę tejże ofiary, którą mógłby zaspokoić sprawiedliwość za grzechy świata, aby jako uwielbiony Kapłan mógł zdobyć zupełne prawo, by stanąć jako Pośrednik pomiędzy Bogiem i ludźmi, aby ich błogosławić i podźwignąć podczas swego tysiącletniego panowania jako Kapłan według obrządku Melchizedeka – Kapłan na swoim tronie.

Apostoł oświadcza, że Chrystus jest Kapłanem według obrządku Melchizedeka, a nie Aarona (Hebr. 7: 21), ponieważ gdyby pozostał na ziemi, nie mógłby być kapłanem, ponieważ Zakon dał ten urząd Aaronowi i jego synom na wieki. Jednakowoż kapłaństwo Aarona i jego synów figurowało przygotowawcze zarysy kapłaństwa Chrystusowego – ofiarnicze przygotowanie. Przeto Chrystusowe prawo do kapłańskiego urzędu nie ma być spodziewane z linii Aarona, albowiem Pismo Św. wyraźnie oświadcza:

„Przysiągł Pan, a nie będzie tego żałował: Tyś jest kapłanem na wieki według porządku Melchizedekowego” (Hebr. 7:21).

Kapłanem, o którym mówi ten tekst, będzie uwielbiony Chrystus, Głowa i Ciałą, po skończeniu się Wieku Ewangelii, gdy ofiary zostaną dokonane, a chwalebny urząd kapłański w służbie ludzkości rozpocznie się.

W.T. 1911-41

Watch Tower
R-
„Straż”